

08.01.



MAGTÁRlap  
művészetek völgye 2007

A Szent László Gimnázium kiadványa

## KÖZÖS ÁLMUNK

Palya Bea felsétál a színpadra, a közönség ujjong, ahogy illik, majd mindenki csendben várja, hogy felcsendüljön az első dallam. Szokolay Dongó Balázs kecskedudája kettészakítja a teret, élesen váj csontjainkba, Bolya Mátyás megpengeti citerája húrjait, majd amint Palya Bea énekhez emeli mikrofonját, s az ég felé tekintve elkezd énekelni, testemen végigszalad az első lúdbőr is.

A Kolibri színpadon hat órára meghirdetett koncertre az ülőhelyek zsúfolásig megteltek, és jócskán voltak olyanok is, akiknek nyújtóztatni kellett a nyakukat, hogy hátulról lássák az énekesnőt, és az őt kísérő két zenészt. Az Álom-álom, kitalálom című lemezről hallhattak dalokat, akik eljöttek erre a koncertre, és aki itt volt, szerintem semmiben sem csalódhatott. Palya Beától az ember mindig ajándékot kap. Kevesek egyike ő, akit úgy figyelek, hogy minden pillanatot elraktározzak magamban, mert az énekesnő olyan dolgot művel a színpadon ének közben, mind a hangjával, mind a dalokat őserővel megformáló táncában, ami örök, s amiről emberemlékezetig regélni fognak. A lemez dalai különállóak, de együtt mesévé forrnak össze. A húsz dal húsz külön-



böző állomás, azonban nem az a fő cél, hogy logikusan kövessék a történetet, hanem hogy szakaszonként megismerkedjenek a mese szereplőivel. A koncerten természetesen nem hangozhat el mind a húsz dal, aki emiatt hiányt érzett volna, azt bizonyára pótolta a nóták közötti kedves átkötés, akár egy képzeletbeli fonál, amely az álmokat szövi egybe. Rózsakereső utazás: Palya Bea hosszú időn át táncházakban és óvodákban hívta magával meseszerű utazására a gyermekeket és felnőtteket. A sort ő maga vezeti a zenére össze-összerezzenő testével bármiféle száraz, erőltetett vátesz-szerep nélkül. Nekünk csak engednünk kell hívásának, kinyújtott tenyerébe kuporodjunk bele kényelmesen, és hagyjuk a történéseket a maguk irányába csordogálni. Ál munk megálmodója, a kiválasztottak tekintetét magán hordozó Palya Bea, körénk rajzolja énekével mesevilágunkat, esélyt ad egy könnyebb léthez.

CZÉGÁNY PÁL



## Gyerekekkel Kapolcson?

Mondhatnánk, hogy könnyű, hisz még ez az egyik „leggyerekbártaabb” fesztivál, látni is mindenhol apróságokkal bulizó szülőket. De valamiért sajnos mégsem akar ez összejönni.



Egyik stopolásomkor egy anyuka vett fel a kocsijával. Két kisgyerekével ült, mindkettőnél frissen készített játék: hercegnő és valami papírhajtogatás. Az anyuka mégsem volt elégedett. Ahogy meséli, eddig mindig több napra lejöttek így, a gyerekekkel, de most már nincs elég program számukra, hiszen az anyagi gondok miatt szerinte a legelső, amit kihúznak, a gyerekeknek szánt program.

Ez talán egy kicsit elfogult vélemény, hiszen ha végignézzük a programot, találunk gyermekmegőrzőt, játék- és ékszerkészítést és ami talán a legnépszerűbb, bábjátékot. Bizony ám, de nem mindegy, hogy milyen az az előadás. Gondoljunk a szülőkre is, akik egész nap gyerekműsorokon ülnek, vagy csak ránk, fiatal fesztiválozókra, akik egyszer-egyszer betévedünk.

Tegnap például a Griff Bábszínházat néztük meg. A malomszigeti Kolibri Színpadnál tömött sorokban ültek kicsik és nagyok. A nagy melegben néhány kisbaba el is aludt. Ahogy a mottójuk hirdeti: a bábszínház egyszerre nevetet és gondolkodtat, mesél a játék öröméről és az élet legyőzhetetlenségéről. A baj csak az, hogy se nem nevettem, se nem gondolkoztam az előadáson. A címe: Kalandozások a Százholdas Pagonyban...

Ki ne hallott volna már Micimackóról? És ki ne unná már a történetét? Legalábbis én nagyon. Főképp így, teljesen hagyományos módon, bármilyen ötlet, poén nélkül. Tudom, a kiscyerekeknek minden új. De úgy gondolom, igenis kell valami plusz egy előadásba még akkor is, ha gyerekeknek szól. A zenés betétekről, az énekről már ne is beszéljünk. Nem akarom persze a fiatal bábjátékosokat szidni, nem az ő hibájuk. A díszlet és a bábálatok ügyesen, szépen elkészítettek, egész aranyos, ahogy Micimackó a lyukba szorulva ficáncol és Fülesnek is édesen lógnak a fülei. Ennek ellenére még ha előhúszom is gyermeki énemet, nem szippant be a Százholdas Pagony, nem leszek része a történetnek, nem válok eggyé egyik szereplővel sem. És számomra sajnos csak úgy van értelme mesét nézni, ha teljesen feloldódom benne, arra az egy órára azt érzem, nincs nagyobb gond a világban, mint az, hogy mindig legyen még... talán túl sok, amit kérek.

Nagy Klaudia

# A szolnoki Big Band az óvodában

A nagy eső utáni második napon ismét Taliándörögdön találtam magam. Az óvodában. Ugyanis itt lépett fel a szolnoki Bartók Béla Zeneiskola együttese, a Big Band. A zenekar 1991-ben alakult Schaff László kezdeményezésére. Az évek során sok zeneiskolás növendék játszott az együttesben, számtalan megnyitón, bálon és rendezvényen szerepelt a csapat. Hét éve Farkas Róbert vette át az együttes vezetését. Fiatalos lendületet vett a társaság, új számokkal, lelkes növendékekkel bővült az együttes. Heti rendszerességgel próbálnak a zeneiskolában.

Számaikat úgy próbálják összeállítani, hogy a gyerekek is könnyedén tudják játszani. Ezeket hallva biztos voltam benne, hogy nem egy amatőr zenekarhoz lesz szerencsém. Nem is tévedtem. Az óvoda udvarán berendezett kis színpadon igazi tehetségeket hallhattunk. Volt ott szaxofon, dob és ének, a zene pedig színes, változatos volt. A gyerekek a klasszikus, a latin és a jazzes dallamokat ugyanolyan jó kedvvel, vidáman és ügyesen játszották.

Eleinte nem tolongtak az emberek az udvaron, de a zene hangos volt, messze elhallatszott és mágnesként vonzotta a dörögdi völgyturistákat. A színpadhoz érve az ember nem csalódhatott. A látogatók hamar megtöltötték hát az udvart léttel, nevetéssel, a hangulat egyre jobb lett. Ezen a sör is sokat segített, hiszen a színpad mellett közvetlenül állították fel a sörsátrat.

Amikor a hangulat a tetőfokára hágott, egy anyuka felkapta egyéves kislányát, és táncolni kezdtek. Mindenki nevetve nézte őket, sőt volt, aki kedvet kapott és szintén táncra perdült. Lassan

már én is azon gondolkodtam, hogy csatlakozom. A zenekar másfél órát játszott, de őszintén mondom, nem volt elég.

Alapvetően nem rajongok a szaxofon hangjáért, de ezek a gyerekek komolyan megszerették velem. Ezzel azt gondolom, nem voltam egyedül, láttam másokat is, akik eleinte kicsit kedvetlenül nézték őket, a végén azonban már a táncolók csoportjába tartoztak.

A koncert befejeztével egy új élménnyel lettem gazdagabb, és vidáman indultam el a falu határába stopolni.

*Bakos Csenge „Manjari”*



# GURUMENTA

Egy nagyobb csoport körben ül a zöld fűben. Hamarosan előkerülnek a dobok, a hegedűk, furulyák, gitárok, harmonák, didgeridoo-k, és egyéb különleges hangszerek. A csoport tagjai nem ismerik egymást, most találkoznak először. Ismeretlenek. A kör közepén sötétedéskor tüzet gyújtanak, majd együtt zenélni kezdenek. Mindenki a saját hangszerén, saját tempójában. Aki pedig hangszer nélkül érkezett, a hangját eresztette ki.

Így kell elképzelni a dörögdi óvodaudvaron megrendezett, kellemes összejövetelt, ahol feltétel nélkül bárki zenélni kezdhett. A programfüzetben mint világzene volt meghirdetve, mely tökéletesen fedte az igazságot. Az ismeretlenek a tűz körül lassan jó ismerősökké váltak, a hangulat kellemesen nyugodt volt.

Az összejövetel szervezői hihetetlenül jó zenészek voltak és a hangulat emel-

séhez is értettek. A program nyolc óra-  
kor kezdődött, de a társaság még fél tíz-  
kor is az udvar fűvén üldögélt, zenélt és  
beszélgetett. Én ugyan nem csatlako-  
ztam a beszélgetéshez, de így is nagyon  
élveztem a „műsort”.

Nagyon jó ötletnek tartom, hogy a  
szervezők ezen a programon új baráto-  
kat szereznek a hozzájuk ellátogatók-  
nak. Hiszen ismerkedni, beszélgetni,  
új barátokra találni remek dolog. Végül  
is a barátaink azok, akik egy életen át  
velünk maradnak, jóban-rosszban mel-  
lettünk állnak. Az emberek jönnek és  
mennek az életünkben, kapcsolataink  
alakulnak ki, majd tűnnek a semmibe,  
de egy jó barát örökké megmarad. Még  
az is megeshet, hogy ma, itt a Művésze-  
tek Völgyében, Taliándörögdi óvoda-  
kertjében, örök barátságok születtek, de  
ezt én már nem tudhatom.

Amit viszont biztosra veszek, hogy  
ma este itt mindenki boldog volt, és jól  
érezte magát. Sőt, talán ez volt a leg-  
szébb völgyélményük. Mindenesetre én  
megint gazdagabb lettem egy élmén-  
nyel, és őszintén köszönöm a szerve-  
zőknek, hogy megvalósították ezt a kis  
esti összejövetelt. Most végre újra elhi-  
szem, hogy az emberek képesek barát-  
kozni és szeretni egymást, pedig voltak  
kétegyeim.

*Bakos Csenge „Manjari”*



## Fejtsük rejtvényt!

- Hmm, finom ez a csoki! - szólal meg a gép mellől egy netező. Az apró csokoládélapocskát majszolgatva nyomkodja tovább a laptop billentyűzetét és szörfölget az interneten. Főként a Harry Potter 7. felé fordítva érdeklődését, s pár pillanat múlva már le is töltődik a kívánt fájl. Kibontja a dokumentumot, én közben meg kiterjesztem a figyelmemet a többiekre is. A mellettem ülő lány éppen levelezni próbál, de a „progi” nem akar működni neki.

- Elnézést, segítenének? - kiáltja oda az egyik szervezőnek, aki segítőkészen rohan oda hozzá. Végül is ez a dolga - jegyzem meg magamban. A Telecom Digitális Híd programján hasonló sietséggel és profizmussal nyújtanak segítséget az arra rászorulóknak. Bár - nézek körbe egy kis hiányérzettel - itt elvileg most családoknak kellene lenniük, ahogy a programfüzetben áll. Mégis inkább csak fiatalokat látok magam körül.

Már épp vállat rántva fordulnék vissza a gépemhez, mikor az egyik szervező a kezembe nyom egy lapocskát és egy üveg Völgyharmat ásványvizet. Mindkettő rózsaszín árnyalatban díszelleg fennen hirdetve: Telecom-os cucc vagyok! A vízből iszom, majd a papírra fordítom figyelmemet.



„Fejtsd meg a keresztrejtvényt, amelynek kitöltésével a Telecom Digitális Híd programján kapsz segítséget. A szelvényt a megfejtéssel a helyszínen található gyűjtődobozba dobd be. A helyes megfejtők között 10 értékes útiatlaszt sorsolunk ki mindennap 18 órakor a program helyszínén, a kapolcsi Általános Iskola tornatermében.

A nyeremények csak személyesen, az általad megadott felhasználónév alapján, a jelszó bemondásával lehet átvenni. Ne felejtsd el kitölteni!”

Elolvasom a leírást, majd megfordítom a lapocskát. A hátoldalán egy kis keresztrejtvényt látok. De hisz ez egyszerű! - gondolom magamban, mikor az első kérdésekhez érek. Könnyedén kitöltöm a rejtvényt, majd átlesek a mellettem lévő rózsaszín kockás puffon ülő fiú lapjára. Neki sem okozott problémát a megfejtés.

Kár, hogy hatkor már nem tudok itt lenni. Remélem, a fiúnak sikerül.

**Nyíri Beáta**

# KÉSZÍTSÜNK MASKARÁT!

Szerdán a kapolcsi Evangélikus Udvarban jártam a Kolibri Völgy egyik programján. Újfént. Az ott megjelent gyerekek elkészíthették a *Bárcsak lennék vagány bárány!* című mesekönyv szereplőinek jelmezét és álarcát.

„Amint arra a cím is utal, a rövid, négy soros versikék mindegyike egy-egy állat titkos vágyát fogalmazza meg. Ezek az állatok mind ismertek a legkisebbek számára is. A buta szamár okos akar lenni, a piszkos malac finom és előkelő, a csiga pedig villámgyors és így tovább. A szellemes, rímes sorokat kedves, vidám illusztrációk kísérik.

A könyv külön érdekessége a kihajtható oldalakban rejlik, melyek a versikék utolsó szavait rejtik. A könyv végén meglepetés várja a kis olvasót. Egy olyan forgatható korong, melynek segítségével saját magát láthatja a különböző állatok bőrébe bújva. Ezzel összhangban az utolsó vers is őt szólítja meg, arra ösztönzi, hogy álmodjon bátran, ne féljen a fantáziáját szabadon engedni, hiszen ő még bármivé válhat...”

Minden gyermek csendben készítgette az álarcokat, me-

lyeket maguk a segítők is felpróbáltak frissiben leellenőrizve, hogy a feltett tartógumi nem szakad-e el. Csinálhattak zsiráf-, kutya- és egyéb állatos maska-

rákat, de a legtöbben a nyusztit részcsíttették előnyben. Sokféle, a természetben elő nem forduló színben képzeltek el leendő jelmezeiket, s a megvalósítás sem volt kevésbé fantáziadús. Hisz a szervezők ehhez némi juttatás fejében bőven elegendő alapanyagot nyújtottak. A gyerekeknek megadtak minden szükséges egyéb eszközt is: ceruza,

olló, toll, és ha valaki külön kérte, akár még origami papírt is beszerettek neki. A szervezők nagyon segítőkészek voltak és ha bárki-nek bármi problémája akadt, rögtön segítségére siettek.

Maga a hely nagyon szépen fel volt díszítve és ahogy az ott lévő tábla hirdette: mindennap más-más foglalkozást tartanak. Érdemes benézni rájuk.



# NÉMA VÍZIPÓK

Nagyon szeretem a meséket. Örök kedvencemanagsikerű magyar rajzfilm, a Vízipók Csodapók, amely évtizedeken keresztül szerepelt a Magyar Televízió műsorpalettáján. Most a kapolcsi Faluházban adták a remek rajzfilmet. Mikor megtudtam, hogy erről kell írnom, nagyon megörültem, hiszen ezen a mesén nőttem fel, és ki ne szeretné a bájos lila vízipókot és az örökké zsörtölődő keresztes pókot.



13:30. Nagy a tömeg a faluház előtt, majd egyszer csak megnyílnak az ajtók és befárad a tömeg. Nagy sötétség. Az olajzöld függönyök mögött alig préselődik be valami fény. Egy projektor. Valami kivehetetlen kép feltűnik,



majd egyre erősebben látni az alakokat. Egy mocsárvidék. És az előadó. Lázasan kutat a papírkái között, és keresi a megfelelő szöveget. Majd elkezd.

- A mai előadás a rovarok világát

mutatja be, a Vízipók Csodapók mese részleteivel kiegészítve.

- Micsoda? - döböntem meg. Halkan súgtam a mellettem ülő embernek. - Ez a rovarokról fog szólni? De hát én félek tőlük!

Azt vettem észre, hogy a mellettem ülők mocomorgni kezdenek, és gonosz tekintettel néznek felém. Inkább csöndben maradtam.

Majd elkezdődött a vetítés. Láttam az embereken, hogy élvezik az előadást. Ezért én is koncentrálni kezdtem. És mennyi érdekes dolgot tudhatott meg az ember... Aki semmit sem tudott a bogarakról, most annyi információt meríthetett, amennyit csak szeretett volna. És, hogy a hangulat oldottabb legyen, a mesét is vetítették. Éljen! Elkezdődött! De hol a hang? Valami halk zörejt hallottam, mivel csak egy egyszerű laptop-hangszórót használtak. A nézőknek láthatóan nem nagyon imponált a hangerősség. Lassan szállingózni kezdtek az emberek a teremből. A sok mocorgástól már nem lehetett hallani a mesét. Így a locsi-fecsi Vízipók ezen a délutánon néma maradt.



**PÁNCZÉL KLAUDIA**





# Maszkabál

Nos, ha bábra nem is készítették a gyerekek álarcokat, biztosan jól szórakoztak a kicsik Kapolcson az Evangélikus udvarban, szerdán.

Lovagi torna a XXI. században? Csak a Művészetek Völgyében fordulhat elő ilyen. Bár az erős, bátor lovagok helyett most a kicsiük vették használatba az udvart. Persze nem maradhatott el a jutalom sem. A sarokban

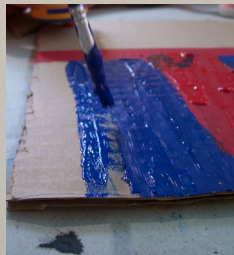


ott kuporgott két gyönyörűséges királylány is, akik várták, hogy megküzdjenek értük. Sok „kartonfegyver” tört el a harcok során, és a pajzsok is megrepedtek. Bár vér nem folyt, a végén mégis-

csak EGY került ki győztesen, megkaphatta a királylány kezét. Mesébe illő fordulatok és harcok. Dráma, nevetés, ármány.

Na, ez mind nem egy rossz szappanopera, csak kiscyerekek harcára került sor az Evangélikus udvarban. A kicsik a saját maguk által elkészített jelmezekbe öltözve játszották el a hőst, a lovagot, a királylányt. Mindezt a Kolibri színház kézműves csoportjának köszönhetik, akik segítettek nekik elkészíteni a jelmezeket és álarcokat. Akik az állatokat kedvelik inkább, azoknak alkalmuk volt arra, hogy lovat, malacot vagy bocit készítsenek úgynevezett dekorgumiból. A gyerekek lázasan vágtak, festettek, ragasztottak, persze néha-néha elkelt az anyai segítsé-

kedvenc lovagom, a „Gomba lovag” elmondta, ha nagy lesz, félelmetes leventeként mindig lekaszabolja az ellenséget. Sőt, ha már sok élet elvétele tapad kezeihez, megváltoztatja



nevét „Gyilkos galóccává”. A jó humorú kisfiú – igaz, még nem tudott gombát rajzolni, ezért anyukája festette meg a címert, de – határozottsága mindenkit levett a lábáról. És tényleg elképzelhető, hogy 20 év múlva Gomba lovagról írnak majd az újságok, talán a Völgyhíradó is róla beszél.

Hiszen akinek elég nagy a fantáziája, az bármit megvalósíthat, ha van elég ereje gyermeknek lenni.

## PÁNCZÉL KLAUDIA



## HANGSZERES BALHÉ

Délutánom java részét a Plébánia Galériában gondoltam eltölteni. Mindennapi programnak számít nálunk a hangszerkészítő műhely. Becsapós, ugyanis mindig kitalálnak a kicsiknek valamilyen gyermekjátékot. Ne babázásra, legóra gondoljunk, hanem távoli népek játékaira. Mint például: gólyaláb – Franciaországból, tizenkét kecske – Afganisztánból, Kő, olló, papír – Japánból, virágpálca, ördögbot – Egyiptomból. Csak néhányat soroltam fel, rengeteg más játék is volt, a világ többi részéről. Egy nap, egy újdonság...

Amikor odaértem, egy halom hangszer fogadott, didgeridoo-k, kongák, s mindenféle fúvós, ütős hangszer. Volt egy külön stand is, a kézműves foglalkozásnak. Egyesek kézi, s legfőképpen saját készítésű didgeridoo-kat alkottak, kartonból, díszítópapírból, egy kis viasz és ragasztó segítségével. Mások mini harangot készítettek agyagból, egy kis kötéssel. Mindezek ellenére nagyon sokan választották a helyi élőzene kellemes hangzását, amelyet két férfi kongával hozott el nekünk a Galériába. Találhattunk itt gyermekjátékot is, mivel rengeteg gyermekes család is látogatott ide, kisbabától kezdve a kisiskolásokig. Ha valakinek kedve támadt meglepni magát, vagy szeretteit valamivel, vehetett bármilyen – többnyire „egzotikusnak” számító – hangszeret.

A Galériában rendeztek egy kiállítást is, nevezzük nevén: a „Néprajzi Múzeum



hangszerkiállítása”. Mindenféle muzsikuss eszközt meg lehetett itt találni cimbalomtól a szájharmonikáig. Elég sokan látogatták, ha jól sejtem, többnyire a hangszerekhez értők. Amikor a látogatók megszólaltattak egy-egy hangszeret, akkor ezen idézet jutott eszembe:

*Egy Festmény egy Vers / Szavak  
nélkül, / egy Vers egy Festmény /  
Szavakban. / A Zene mindkettő.  
- Vangelis*

Rapali Vivien

# A lány neve: **SZÁVA**

Vidáman indultam neki immár harmadszorra a petendi Zöldudvarnak. Virágszönyeg készítésre igyekeztem, és már így is késésben voltam. Siettem, ahogy tudtam, tömegre számítottam és arra, hogy most már biztosan nem lesz jó helyem. Amikor odaértem, nagy meglepetés várt rám...



Sehol senki, elvétele egy-egy ember – hiszen még korán volt, a délut sem ütötte meg az óra. Lihegve megkérdeztem, merre lesz a virágszövény. Furcsa választ kaptam: „Menj be a jurtába, aztán keress egy Anett nevű lányt, ő majd megmondja. Bár nem

hiszem, hogy lesz, mert alig vannak, és csak akkor kezdik el, ha meglesz a kellő létszám. Csak utána mennek el virágot gyűjteni...” Itt még nem adtam fel, bemásztam a jurtába, amelynek bejárata legalább 40 centivel lejjebb volt, mint a fejem. Nem sok ember volt, egy nő, aki mereven ült, s bámult a semmibe, egy fiatal fiú, aki egy idősebb hölgy társaságában érkezett, valamint a teát felszolgáló ÖKO-sok. Na itt már elcsüggedtem, inkább ittam egy teát – természetesen adományoztam utána, más néven ez a becsületkassza.

Amikor leültem a kis frissítőmmel, kellemes melegség, nyugalom járt, mint ha egy másik világba csöppent volna az ember. Olyan nyugodt volt minden, halk zene szólt, beszélgetések foszlányai, valamint egy hét év körüli kislány erős, éles hangja. Mesét mesélt. „Akkora a szája, mint ez az egész itt – a jurtára céloz -, ... ilyen, ilyen lapos feje van...”

- *És hol él ez a kígyó?* - kérdezte egy vendég.

- *Hát, hát Amerikában...* - válaszolta.

- *Északon vagy délen?* - szegezte neki az újabb kérdést.

- *Éjszakai, akkor jön elő...* - válaszolta ártatlanul.

A lány neve Száva volt. „A Száva eredetű női név, irodalmi névalkotás: Jules Verne Sándor Mátyás című regényének egyik női szereplője.”

/forrás: internet, [http://hu.wikipedia.org/wiki/Sz%C3%A1va\\_%28kereszt%C3%A9v%29/](http://hu.wikipedia.org/wiki/Sz%C3%A1va_%28kereszt%C3%A9v%29/)

Nem csoda hát, hogy hét évesen ilyen fantáziadús, izgalmas mesét tudott alkotni nekünk, fiatal korához képest választékos beszéddel.

A kis mese végén Száva intett mindenkit, hogy vigyázzon, mert a vérszomjas hullók éjszaka, teliholdkor jönnek elő!!!



*Rapali Vivien*

## *A természetfotózásról*

Kapolcs Faluházában fél héttől kezdődött egy vetítés a természetfotókról. A programot követően rögtön ki is lehetett próbálni az előadáson tanultakat egy rövid túra keretében.

Az előadó, Vers József elmondta magáról, hogy ő sohasem tanulta a szakmát, tehát amatőr és nem a profik táborába tartozik. Hozzátette azt is, hogy valószínűnek tartja, hogy ülnek a sorok között nála jobb fotósok is, és az előadás bármely részében bárki tehet fel kérdéseket, kijavíthatja és elmondhatja véleményét. A képeit előre sorrendbe állította és felépítette az előadását. A vetítést, ami diafilmről történt a természetfotók közül, a közönség által a legjobban kedvelt tájképekkel kezdte. Szébbnél szébb panorámaképeket is levetített a művész



a látogatóknak, amelyek közül voltak olyanok, amit három, négy, öt, sőt hat képből vágott össze. Nem tartja fontosnak, hogy egy kezdő fotóművész a legjobb és legdrágább felszereléssel kezd-

jen fényképezni, sokkal nagyobb jelentőséggel bír az, hogy „ott kell lenni”. Ez alatt azt értette, hogy fontosabb a megfelelő pillanatban, időjárási helyzetben



azon a helyszínen lenni (ahol akár nap mint nap elmegyünk), ahonnan egy remek képet el lehet sütni. Mindezt követően jöttek a növény-, madár-, illetve állatképek. Az alkotó jobban kedveli a makroképeket, mint a tájképeket, ezért a program nagy részében közeli fotókat láthattunk. Különös szokása is van Vers Józsefnek, ugyanis a legtöbb képét mesterséges megvilágításban készíti el, még a természetben is. Láthattunk olyan állatképet, amelyen egy siklón mesészípen csillantak meg a fények, és az árnyékok is ritka módon vetültek a háttérben.

Az előadást nagyon élveztem, és nagyon sajnálom, hogy nem tarthattam Vers Józseffel a rövid túrája alatt, mert egy másik programra kellett ellátogatnom.

## Nagyfi Tamás

## Az ördög három aranyhajszála

Az előadás kezdete előtt fél órával már alig volt ülőhely, ezért a nézők a fűben, az árnyékosabb részeken foglaltak helyet. Ekkor még nem sejtették, mi vár rájuk.

Nem mindennapi színházi műsor, amit az Art'atlanok társulat adott elő Kapolcs Evangélikus udvarán a KolibriVölgy rendezésében. A társulat négytagú, amelynek a felál-

lása a következő: rendező Gaál Ildikó; narrátor, mesélő: Huzella Péter, a Kaláka együttes egykori alapító tagja (aki már az első Művészetek Völgyében is fellépett); színészek: Juhász Ilony, Lukács András. A két színész természetesen több szerepben is szerepelt. Amiben eltér a megszokott színházi előadásoktól, hogy nem a színpadon játszódik a történet. Vagyis



nem teljes egészében. A világot jelentő deszkákon kezdték el a történetet, majd egy hirtelen fordulattal az udvaron folytatódott és több előre kialakított helyszínen keresztül gördültek tovább az események.

A nézőknek vándorolni kellett a különböző színterekre, sőt néha a főhőst vándorútjára is elkísérték. A gyerekeknek íródott darab több mint egyórás, de a nézők figyelmét

nagyszerűen kötötték le. A vendégeket teljes mértékben bevonták az előadásba, gyerekjátékokat játszottak, királylányt választottak és énekeltek. Amíg az előadás egy helyszínen zajlott, addig a rendező alakította a következőszínteret. Több helyszínen játszottak volna, de a nagy érdeklődés miatt nem fértek volna be a pajtába, sem a házba. A darab beltérre íródott és átlagosan 30 kisiskolás számára mutatják be. 13 előadást tartottak a törzshelyükön, de azon kívül már többször adaptálták a művet különböző helyszínekre. Tartottak már egy előadást pedagógusok számára is, akiknek hasonlóan játszották el a művet, mint máskor.

Hozzávetőleg a nézők fele követte végig a teljes előadást, de a zenének és a különböző helyszíneknek köszönhetően mindenki részt vett a műsorban, aki az udvarban volt.

### Nagyfi Tamás



# Barokk koncert

A komolyzenéhez manapság a fiatalok nagy része úgy áll hozzá, hogy még akkor se menne el rá, ha fizetnének neki. Pedig nem olyan szörnyű, mint ahogy elképzelik. De ők úgy gondolják, hogy csak az a jó, amit mindenki hallgat. Legyen populáris, adják mindig a rádióban, vagy csak szeresse mindenki és akkor már tökéletes a zene.

Ma délután Kapolcson a katolikus templomban egy komolyzenei koncertet hallhattunk. A műveket, a barokk korban élt híres zeneszerzők alkotásait, három kiváló művész adta elő. (Soltész István - hegedű, Dobozy Borbála - csembaló és Zádori Mária – ének.) Músorton volt G. F. Händel Két német áriája, G. Ph. Telemann C-dúr szonátája, J. S. Bach Egyházi énekei a Schemelli Énekeskönyvből, G. F. Händel F-dúr szonátája, G. Ph. Te-

lemann Packe dich, gelähmte Drache kantátája.

Az volt az érdekes az előadásban, hogy amíg a zenészek játszottak, én teljesen a XVII. századi Európában éreztem magam. Láttam magam előtt a koncerteket, bálakat, amiket a királyi udvarokban rendeztek, és a zeneszerzőt, ahogy a darabjait írja. Nagyon tetszett, hogy ennyire átélhettem az egészet, más koncertek alkalmával még soha nem gondoltam, hogy így is lehet nézni egy előadást. Persze azért nem mondom, hogy egy idő után nem untam meg ezt az érzést, de jó volt egy ideig és szerintem ez a fontos egy koncertben. Sohasem tudtam végigülni egy két-három órás koncertet, és az meglehetősen feldobott, hogy ez csak egy órán keresztül tartott.

Megint rá kellett jönnöm, hogy valamilyen nagyon eltaláltak a Völgy szervezői. Nem visznek semmit túlzásba, gondolnak az emberekre. Mert ha valaki mégis sokáig akar hallgatni egy ilyenfajta koncertet, akkor elmegy egyre, és utána elmehet egy másik hasonlóra is. Kettőből összetéve kijön egy igazi koncert, és azoknak, akik nem akarnak bunkón kijönni a hangverseny feléről, megkönnyítették az életét azzal, hogy ilyen rövid programokat rendeztek.

Nagyon szerettem ezt a koncertet. Rövid, tömör és lényegre törő volt.

Márkus Vera



# Szeretsz fényképezni?

Megint csak Kapolcson jártam a Faluházban, ahol egy természetfotós indított tanító jellegű sétát, ahol megtanította a csínját-bínját a természet fényképezésének. Mivel sajnos az előtte lévő bemutatóra nem tudtam elmenni, nem értettem, hogy mit is akar csinálni az a sok ember a fényképezőgéppel. Én azt hittem, hogy elindulunk, aztán járjuk egy kicsit a természetet, közben Vers József úr (a fényképész) megmutatja, hogy mit hogyan kell csinálni, vagy esetleg megmutogatja nekünk a képeit azokról a helyszínekről, amik mellett elhaladunk.

De nem, nem ez történt. Ahogy felértünk a dombtetőre, a fényképész úr rögtön előkapta a gépét. Megmutatta, hogy hogyan kell felállítani a statívet, és azt is elmondta, hogy ez miért

szükséges, aztán elkezdődött a fényképezések áradata. Mindenki előkapta a kicsi, nagy, szürke, fekete, fehér, analóg, digitális, kompakt, félprofi vagy esetleg profi gépét és megpróbálta ellesni a technikákat.

Én ott mint újságíró kicsit kirekesztve éreztem magamat. Nekem is fotóznom kellett, és amikor látták az emberek, hogy én nem azt fényképezem, amit ők, hanem pont őket próbálom lekapni, elkezdtek figyelni, és kicsit úgy éreztem, hogy nem tartozok közéjük. Pedig én is szeretek fényképezni, lehet, hogy nem pont olyanokat, mint ők, és nem is értek a természetfotózáshoz, de a fénykép az azért fénykép marad.

Nagyon jó kis program volt, csak kár, hogy az elején nem láthattam, hogy milyen képei vannak a fotós úrnak, aki a programot tartotta. És aki olyan kedvesen vezette végig a lomhán utána ballagó, fényképezni vágyó tömeget, hogy már nyugodtabban és jobban odafigyelve nem is lehetett volna. Ha bárki bármit meg akart tudni, az megtudta, akármilyen apróság vagy akár fontos dolog is volt, fényekről, márkákról vagy bármiről a fényképezéssel kapcsolatos kérdésekben.

Márkus Vera

## „Homok” a színpadon

„Hangold már be magad, szívem!” – indította a jó hangulatú koncertet a Dust énekesnője. A monostorapáti Rock Színpadon fellépő zenekar nyugalmasabb, de mégis rock'n'rollos hangvételű számai odavonzottak pár száz embert. Kihívó magatartásuk, színpadi játékok egyedülálló show volt a közönségnek, ahonnan emiatt sokszor bekiabáltak a színpadon történő nyilvános beszélgetésbe.

Ez ugyanis úgy történt, hogy sokszor bakiztak a bandatagok, ezt be is vallották a mikrofonba. Ezeket sokszor jó hangulatú nevetés vagy egy-egy elnéző mosoly nyugtázta. Volt viszont természetesen ellentábor is, akik hangos bekiabálásokkal nyilvánították ki negatív véleményüket. Ezek mégsem tartalmaztak trágár, illetve túlságosan sértő kifejezéseket. A koncert így nagyon jó hangulatban telt.

A két gitáros tudta a dolgát. Nem volt annyira kiemelkedő tudásuk, de a szólóknál meg-megvillantak. A basszusgitáros külseje magabiztosságot sugár-



zott. Fekete ruha, hozzá fekete napszemüveg este kilenckor. Hosszú hajával és kecskeszakállával még egy metalzenekarba is befért volna. Csakhogy ő nem azt a stílust választotta. Ha nem az énekesnőjük, akkor ő énekelt.

A dobos jól képzett, tudatos. Már-már azt nézi az ember, hogy vajon tényleg egyetlen hibát sem ejtenek, vagy ilyen jól titkolja. Mert a benyomás az volt, hogy egyetlen félreütést sem követtek el a keze által vezérelt verők. A cifrázások sem maradtak el. Az énekesnő volt a legérdekesebb. Egyrészt meg kell dicsérni a hangját, ugyanis gyönyörű magasságokat énekelt ki. Másrészt a külseje és a beszédstílusa sem volt mindennapi. Nyhe vidékies kiejtése sokszor erőltetettnek hangzott. Fején egy hatalmas parókával egy nagyra nőtt vakondnak nézett ki, aki ide-oda ugrabugrál a színpadon. Érdekes, de mégis mókás látványt nyújtott.

A koncert a bakik ellenére - és a tapsokból kiindulva - jól sikerült, úgyhogy biztos hívják majd máshova is fellépni a zenekart.

Takács Bence





# Titkos szertartás

Ma este el kellett mennem egy programra, amiről bevallom őszintén, semmit nem tudtam. Amikor odaértem Vigántpetendre a Zöld udvarra, megláttam, hogy alig vannak, és teljesen pánikba estem, hogy már megint elmaradt egy program. Aztán megláttam egy kékes-fehéres sátor-szerű építményt, ahonnan épp kijött egy nő és belül, amennyire láttam, teljesen

sötét volt. Szerettem volna bemenni, de kiderült, hogy nem tehetem, ugyanis ott egy szertartás lesz. Azt is csak nehezen engedte meg, hogy bepillantást nyerjek a sátorba, ahol gyertyák, füstölők és párnák voltak, elmondásuk szerint ez valamiféle oltár. Végül beengedtek. Amikor benéztem, bent ült egy férfi törökülésben és valamit mormolt maga előtt, amit nem lehetett érteni. Körülbélül fél perc múlva, vagy még annyi sem, megfordult és kicsit furcsa, elképedt arckifejezéssel, hangosabban, mint az átlagos hangereje, azt kezdte el mondani, hogy menjek már ki... Utána elnézést kértek és távozásra készítettek. Elárulták nekem, hogy ez nem egy olyan hely, amiről lehetne fotózni, ugyanis nem publikus, és az sem, hogy miről szól majd a szertartás és az „ima”, sem pedig az, hogy kik vesznek részt benne. (Az ima szót azért raktam gondolat-



jelek közé, mert ő - vagyis egy nő, aki beengedett - is valahogy ekképp fogalmazott, hogy ez nem egy ima, de mégis arra hasonlít leginkább...)

Ráadásul túl sokat készültek rá, tehát nem engedhetik meg, hogy tönkregyem a kíváncsisággommal.

Azt viszont talán még elmondhatom, hogy teljesen normális emberek voltak, teljesen normális élettel, csak boldogságra vágytak és megértésre, amit itt megtaláltak. Az arcukon látszódott a nyugalom és talán a kicsit feszült kíváncsiság is mutatta, hogy mennyire várják a kezdést.

Igazából elég gyorsan elhessegettek, szóval nem tudtam megvárni, hogy mikor kezdik el, és mégis hányan lesznek, de talán nem is baj. Amiről nem tudunk, az nem fáj.

Porcsalmy Anna

# Kongaoktatás

A mai napon az utam Vigántpetendre vitt, ahol a Plébánia Galérián volt egy fergeteges koncert, vagyis inkább tanfolyam. Mire odaértem, sajnos már elkezdődött a program. Igazából nem értem, hogy miért van az, hogy valamelyik program egy csomót késik, egy másik sokkal előbb elkezdődik.

Amikor beléptem az udvarra, rögtön megláttam pár standot, amelyek kínálata állt hennafestésből, afrikai gyöngyökből készült nyakláncokból és más ékszerekből, kongákból... stb.

A tanfolyam abból állt, hogy beültek egy körbe és egy tanár segítségével próbáltak megtanulni egy-egy adott dallamot vagy ritmust. A hangszereket, a körülbelül tíz-tizenöt kongát, két ujjcint és

szintén két csengődobot a zenész, vagy másképpen tanár hozta és osztotta szét az ott megjelentek között. Bárki kipróbálhatott bármilyen ott levő hangszert, mivel folyton cserélődtek a szerepek. Akinél esetleg ott volt a saját kongája, vagy épp akkor vett egyet, beállhatott a közös zenealkotáshoz. Ez általában a közönségre vonatkozott. A körben mindenféle korosztályt képviseltek, a hétéves kislánytól egészen a hatvannégy éves idős néniig. A tanár rettentő figyelmes és türelmes volt a tanulni vágyó fiatalokkal és idősebbekkel. Ha kellett, többször és mindig lassabban, lankadatlan türelemmel magyarázta el nekik az egyre nehezebb ritmusokat. Nem sokkal később már egy teljes zenekarra kovácsolódott össze az alig fél órája megismerkedett emberekből álló banda.

A végére már teljesen olyan érzést váltott ki belőlem a zene, minthogyha egy indiai koncerten lennék valahol messze innen, és minden problémámtól megszabadultam volna. Érdekelne, hogy vajon ők mit éreztek, miközben játszottak nekünk. Talán semmit? Félő számomra, hogy ők nem élvezték, amit csináltak, hanem csak arra koncentráltak, hogy mit kell csinálniuk. Pedig teljes szívből hiszem, hogy ők nem azt játszották, amit megtanítottak nekik alig negyed óra alatt, hanem azt, amit éreztek, amit akartak játszani, amit akartak érezni.

Porcsalmy Anna



# Afrika

Vigántpetenden az Afrika Völgyben jártam, ahol az afrikai árvák hátrányos helyzetét vitatták meg az érdeklődők egy baráti beszélgetés során. A társalgás résztvevői között volt egy férfi és egy nő, akik már jártak Afrikában, egész pontosan egy kenyai árvaházban, Taitában. Ez a nő hat és fél hetet volt kinn, és azt mondta, a gyerekek már csupán attól meggyógyultak, hogy foglalkoztak velük. A férfi azonban, aki még járt Kenyában is, kicsit materialistábban szemlélte ezt az egészet, ugyanis ő még hozzátette, hogy a gyerekek gyógyulásában nyilván közrejátszott a rendszeres étkezés, valamint a vitaminok szedése is.

Egy, a beszélgetésben részt vevő nő afelől érdeklődött, hogy van-e Magyarországon esély arra, hogy afrikai árvát

fogadjon valaki örökbe. A válasz egy kicsit túl összetett volt, de ha jól vettem ki a lényegét, akkor esély az van, csak iszonyatosan bonyolult. De arra biztosan van lehetőség, hogy innen, Magyarországról támogassunk egy kis árvát, ez már itt az Afrika Völgyben is elérhető.

Kenya lakosainak a fele a létminimum alatt él, az emberek negyven százaléka pedig munkanélküli. Összehasonlításképpen megjegyezném, hogy a kenyaiak minimum egytizede AIDS-es, míg Magyarországon ez csupán az emberek 0,028 százaléka. A Kongó-medencében minden tizedik gyerekből csak négy jár iskolába, mert fizetni kell az oktatásért.

Az egész világon számtalan szervezet létezik a nyomorban élő emberek megsegítésének érdekében. Itt az Afrika Völgyben pénzadománnyal (akár már néhány száz forinttal), valamint akár még gyöngyfüzéssel is segíthetünk rajtuk. Világszinten ott van például az ENSZ, amely rendszeres támogatásban részesíti a szegényebb országokat, azonban a pénzösszeg nagy részét meg sem kapják az érintettek.

A szervezők felhívták a figyelmünket arra, hogy legyünk összetartóak, és amíg mi itt azon veszedünk, hogy a kávé t tejjel vagy cukorral igyuk, addig emberek milliói éheznek szerte a világon.



**Pintér Edina**

## ORVOSSÁGOD LEGYEN GYÓGYSZERED!

Vigántpetenden jártam a Zöld udvarban, ahol egy úr a különböző, természetben előforduló növényekről tartott egy igen érdekes előadást. Általában halálra szoktak untatni az ilyen előadások, illetve tévéműsorok, de ez most vagy egy óra hosszan át lekötött – ez ebben a műfajban egyedülálló.



Rengeteg újdonságot tanultam belőle, a különböző kenőcsöktől elkezdve az aromaterápián át a tinktúráig bezárólag mindenről szó esett. A tinktúra egyébként egy házi gyógymód, ami többnyire növényi drogok alkoholos kivonata. Lehet használni görcsoldóként, köptetőként, illetve az emésztést is elősegíti.

Megtudtam még, hogy hogyan készítik a kenőcsöket. Ez kétféleképpen lehetséges: nyers vagy szárított növényből állítják elő. A szárított növényeket lefőzik teának, majd zsírral 80 fokra hevítik.

Amint lehűlt, már kész is.

Legalábbis nagyon töményen ennyiből áll. Az olajokról is szó esett, például fény derült arra, hogy mikor megjelentek az olajok a

termékek között, Bulgária az első volt azok között az országok között, ahol áru lett belőle. A legdrágább pedig a rózsaoil volt, de például a levendulaolajért is borsos árat kell fizetni. Ezek az olajok egyébként légúti betegségeken segítenek, valamint tisztítják a körülöttünk lévő levegőt. Még azt is megtudtam, hogy otthon is készíthetünk füstölőt gyógynövényekből. Alapanyagként szolgálhat a zsálya, a citromfű vagy bármilyen illóolajos növény.

Ezeket a gyógynövényeket többnyire emberi fogyasztásra is lehet alkalmazni, például lekvárként hasznosítható az áfonya vagy a bodza. A turbolyából pedig salátát lehet készíteni – bár őszintén szólva fogalmam sincs, hogy mi az. Valamilyen növény, de szerintem inkább fűszernek néz ki, mint egy saláta bármely alkotóelemének.

Hogy zárásképp az előadó szavaival élhessek, megemlíteném a lucernát, amiről a marhák már tudják, hogy ehető és egészséges, de az embereknek csak kis hányada tud ennek jótékony hatásairól.



**Pintér Edina**

## Ugródeszka a zenei életbe

Ma délután kellemes élményben volt részem. Ellátogattam a Dörögdön megrendezett Útösvölgy egyik legfontosabb előadására: a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatói zenéltek ma a közönségnek. Rácz Zoltán, az Amadinda ütőegyüttes vezetője, és egyben a Zeneakadémia tanára szerint ez egy remek bemutatkozási lehetőség, és ugródeszka a zenész fiataloknak. Sokan ismertté válnak itt, és az egyetem elvégzése után könnyebben kapnak munkát, hiszen egy-egy ilyen fellépésen már megmutatták az arcukat, és azt is, hogy mit tudnak.

Már két alkalommal voltam idén az Útösvölgyben, de eddig még egyszer sem tapasztaltam ekkora tömeget a Teleház termében. Még az ajtóban is álltak emberek, és izgatottan várták az előadás kezdetét. A kiírt időpont után húsz perccel el is kezdődött a koncert. Az első fellépő Kovács Péter volt, aki a dobokkal egyesülve hatalmas energiát sugárzott a nézőtér felé. Én is, és ahogy a többi néző arcán láttam, ők is mind belefeledkeztek a zene ritmusába. Kovács Péter érdekes darabot játszott, sokszor úgy tűnt, mindjárt befejezi és megtörtik a varázs. Ez azonban nagyon hosszú ideig nem történt meg. Mikor

végül mégis bekövetkezett, a közönség meglepve riadt fel, és visszatérve a valóság ingoványos talajára, mindenki kicsit kényelmetlenül érezte magát. Ez az állapot azonban nem tartott sokáig. Rögtön következett egy másik, hasonlóan remek darab. Elliot Carter, a majdnem százéves amerikai zeneszerző Canto című alkotása hangzott el, amely egy közel ötvenéves mű, és amelynél érdekesebb dallam aligha akad a zenétörténetben. Ezt követte egy újabb különleges zeneszám, melyet a görög származású komponista, Iannis Xenakis alkotott. Én úgy érzem, ezek voltak azok a darabok, amelyek emlékezetessé tették az előadást.

Sajnos a koncert vége előtt néhány perccel el kellett jönnöm a Teleházból, mert kezdődött egy másik program, amire a beosztás szerint el kellett látogatnom. De sebjaj, azzal vigasztalom magam, hogy mivel feltörekvő és világhírnév előtt álló fiatalokat láttam a színpadon, biztosan találkozom még velük zenei programokon.

Kovács Janka



## HATODIK NAP - HARMADIK (TÍPUSÚ) TALÁLKOZÁS

Három. Búvös, népmesei szám. És ha már irodalom, akkor a Ködlámpa Irodalmi Kávézó. A mai napon harmadjára látogattam el a dörögdi Kúriában megrendezett beszélgetésre és felolvasó-délutánra. A mai előadást a Dokk internetes közösségnek szánták, akik sajnos egy kis gondban voltak azzal, hogy közülük ki is bonyolítsa le a beszélgetést. Az irodalmi témájú előadásoknak mindig van egy moderátora, általában egy külső szemlélő, aki kérdéseket tesz fel az alkotóknak és várja, hogy azok bemutassák neki az adott irodalmi csoportot.

Ma azonban baj történt: három dokkos szerkesztő és egy szerző volt jelen. Kínos volt a helyzet, mivel házon belül kellett kritikákat megfogalmazni, és faggatózni arról a szerzőről, akit egyébként nagyon jól ismernek. Hála annak, hogy beleérző képességükből ki tudtak lépni, átvészelték a kezdeti nehézségeket, és megkezdtek a rövid, mindössze félórás beszélgetést. Az első napirendi pontjuk az egyetlen megjelent szerző, Haraszi Ágnes volt, aki az elhangzott kérdésekre nem válaszolva felolvasott egy saját verset, Kanál címmel. Rögtön azután, hogy végzett a meglehetősen hosszú költeménnyel, a három moderátor arról kérdezte, mióta ismeri a Dokkot, hány verset tett fel a honlapra és milyen elbírálásban részesültek ezek. Ő elmondta, hogy már régen megismerkedett a honlappal és a közösséggel, de nem sok idő

telt el azóta, hogy a szerzője lett. Ő azok közé a költők közé tartozik, akik nem kritikai felületként használják az oldalt, hanem csak teljes, elkészült írásokat közölnek.

Jó dolognak tartja azonban azt, hogy sokan félig kész, befejezetlen műveket tesznek fel, és várják, hogy valaki kritikát mondjon róluk. Miután megtárgyalták a jó és a rossz vélemény tanulságait, elkezdtek a dokkos szerzők műveinek felolvasását. Sok különleges és szép verset hallottam, de csak egy olyan volt, amiről úgy gondoltam, máskor is szívesen elolvasnám, vagy meghallgatnám. E vers szerzője Toroczka László, a címe pedig: Gyertyák. Az édesanya elvesztéséről szól, meglepően újszerű, torokszorító formában. Meghatott, és gondolkodásra késztetett. Azt hiszem, ez egy vers legfontosabb feladata.

A mai délután kissé furcsán sikerült. Nem találkoztam a megszokott barátságos hangulattal, sem a kedves arcokkal, akiket annyira vártam. Mintha az időjárás is tükrözne volna a hangulatot: hideg lett és én fájni kezdtem. Azonban ahogy Fodor Ákos: Három negatív szó című verse mondja:

„Nincs semmi baj.”

Kovács  
Janka



## Darbuka Műhely

Pápai Ferenc vezetésével augusztus 1-jén a taliándörögdi óvodakertben darbuka-előadás és workshop volt. Az odalátogatók megismerkedhettek ennek a közel-keleti származású hangszernek a használatával, és elsajátíthatták pár alapmozdulatot is.

A darbuka egy dob fajta, aminek anyaga lehet fa, fém, kerámia, de műanyag is. Formája homokóraszerű, de a kecses, apró testű dobok mellett szögletesek is szép számmal akadnak. A bőr tradicionálisan kecskétől vagy haltól származik, de ma már az összes sorozatgyártású profi dobhoz szintetikus bőrt használnak. A két legnépszerűbb változata a hangolható, szintetikus bőrsőrs fém dob – ami a strapabírósága és pergős hangja miatt sikeres – és a ragasztott, szintetikus bőrsőrs kerámiadob; kiváló, dinamikus hangja miatt. A dobot kétféleképp lehet tartani: török módra függőlegesen a két comb közt, vagy egyiptomi módra vízszintesen, az egyik combon tartva. (forrás: <http://hu.wikipedia.org/wiki/Darbuka>)



A meleghez képest sokan ellátogattak a tanításra, és akiknek jutott hangszer, azok ki is próbálhatták azt, hiszen erről szól egy workshop. Körben ültek a padokon a kertben, és egymás után gyakoroltak. Bár a darbukázás nagyon fárasztó az ujjpercek számára, a rendezvény két órán át tartott. Ezután a legtöbb látogató meglátogatta a helyszín melletti étkezőt, ahol még az is tudott valamit enni, akinek szűkre szabott a költségvetése.



Augusztus 2-án, 3-án és 4-én újra megismétlik a workshopot, ahová 12 órára várják azokat, akik elsején már megtanultak valamit a darbukáról, és azokat is, akik most kaptak kedvet a zenélés e formájának elsajátításához. Ha pedig valaki a négynapos oktatásorozat végén elég ügyes lesz és kedvet kap hozzá, az fellépési lehetőséget kap a szervezőktől, így kipróbálhatja magát a színpadon is, hogy mennyire tanulta meg, milyen is a darbuka hangja.

**Kiss Katalin**

## A MÉLYSÉG BAJNOKA

Kincses Zoltán új könyvét, *A mélység bajnokát* augusztus 1-jén mutatták be a taliándörögdi Ősök Házában, 14 óras kezdettel. Az író Illés Sándor – közismert nevén Sanyi pap – kérdezte.

Amikor egy könyvbemutatóról szóló programot kapok, mindig azon gondolkodom, mivel is tudnám majd kitölteni a cikket, hisz az ilyen rendezvényekről nehéz elegendő anyagot gyűjteni, ha csak le nem írjuk magát a történetet.

De ennél a bemutatónál valahogy minden máshogy alakult: a másfél órás beszélgetés inkább szólt az emberek olvasási szokásairól – vagyishogy szokásainak hiányáról –, mint magáról a könyvről. A könyvről, ami egyébként pont ezért készült: hogy újra divatba hozza a történelmi műfajú regényeket, és ezzel reklámozza a magyar történelem fontosságát.

Ha belegondolunk, hogy mikor tett a magyarság valami nagyon fontosat a világra – Európa számára, mindenképpen

eszünkbe kell jusson a nándorfehérvári csata, és Dugovics Titusz hőstette, amikor lezuhant a vár egy tornyából, magával rántva azt a török katonát, aki megpróbálta a török zászlót kiakasztani a vár tetejére.

Ezzel a hőstettel végződik a könyv, hisz a szomorú változathatja meg az író. Viszont ezen túl bepillantást enged a nándorfehérvári diadal előzményeibe, a török világ rejtelseibe, történelmünk legendás alakjáról, a főszereplő Dugovics Titusz személyéről ad izgalmas leírást, akinek életének csak legvégét ismerhetjük a történelmi forrásokból.

Elhangzott az is, hogy milyen sajnálatos, hogy tavaly, 2006-ban nem emlékeztünk meg a nándorfehérvári csata 550. évfordulójáról, hiszen bár nagyon fontos volt emlékeznünk 1956-ra, de talán meg kellett volna említeni 1456-ot is, hisz talán nem is létezne ez az európai kultúra manapság, ha akkor nem állítják meg a magyarok a hódító törököket, a kontinens leigázásától.



**Kiss Katalin**



## Amikor a tudás fája gyökeret ereszt a bölcsek kövén

A taliándörögdi Ósök Házában már jó néhány kertépítésről szóló előadást hallgathatott meg az érdeklődő Völgylátogató. Volt már itt szó a fűszernövényekről és a gyógynövényekről, de még a biokertészkedésről is. Ezen alkalommal, augusztus 1-jén, a sziklakertekről beszélt Lepar Carmen, őstermelő: építésükről, az idevaló növények természetétől, szaporításáról és ápolásáról.



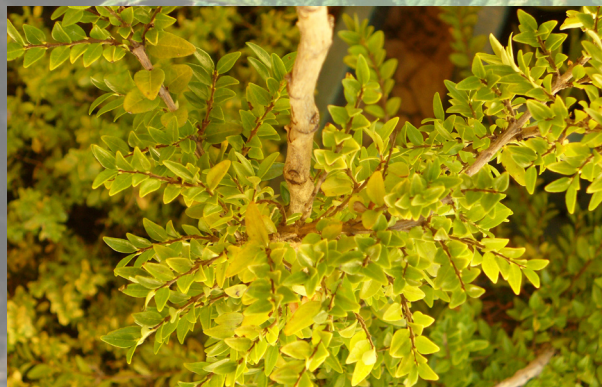
Először is fontos, hogy felmérjük a területet: a talaj minőségét, a lejtését, a víz útját – hogy eső esetén ne semmisüljön meg a kert – és a nap járását. Lényeges átgondolni, hogy milyen látványvilágot akarunk teremteni, hisz nem mindegy, hogy milyen kép vár minket reggel, amikor először kinézzünk az ablakon. A növényválasztás csak ezután kezdődhet. Ha akarjuk, tervezhetjük úgy kertünket, hogy minden évszakban nyíljon valami virág, így még változatosabbá tesszük udvarunk.

Persze ezen kívül is sok dologgal kell számolnunk: nem minden virág szereti a túl sok napfényt vagy éppen a vizet; ha pedig ezekre nem figyelünk oda, hamar kipusztul az egész díszkert. Ha pedig olyan növényt próbálunk egy ilyen kertben elhelyezni, aminek a természetes élőhelye nem szikla, akkor nem számíthatunk sok sikerre.

Első kérdés a meghirdetett címre vonatkozott, hisz nem mindennapi fantázia szükséges egy ilyen kitalálásához. A magyarázat pedig a következő: „... a bölcsek kövén, a valóságon, ami körülvesz bennünket, megtermett a tapaszt-

alat, a tudás fája. Tehát mindent, amit tudunk, fektessünk bele a természetbe, hogy minél többet érhesünk el e két különböző dolog találkozásánál.”

Egy kezdő kertépítő számára is sok érdekesség hangzott el: hatalmas segítséget nyújthat ez számukra az elinduláshoz. Röviden leírom, mire fontos odafigyelnie annak, aki először, még tapasztalatok nélkül kezd bele ebbe a nehéz munkába. Először is fontos, hogy felmérjük a területet: a talaj minőségét, a lejtését, a víz útját – hogy eső esetén ne semmisüljön meg a kert – és a nap járását. Lényeges átgondolni, hogy milyen látványvilágot akarunk teremteni, hisz nem mindegy, hogy milyen kép vár minket reggel, amikor először kinézzünk az ablakon. A növényválasztás csak ezután kezdődhet. Ha akarjuk, tervezhetjük úgy kertünket, hogy minden évszakban nyíljon valami virág, így még változatosabbá tesszük udvarunk. Persze ezen kívül is sok dologgal kell számolnunk: nem minden virág szereti a túl sok napfényt vagy éppen a vizet; ha pedig ezekre nem figyelünk oda, hamar kipusztul az egész díszkert. Ha pedig olyan növényt próbálunk egy ilyen kertben elhelyezni, aminek a természetes élőhelye nem szikla, akkor nem számíthatunk sok sikerre.



**Kiss Katalin**



## Velőtrázó koncert



Négy műtős és három nővérke kiszabadult a kórházból, hangszert vett a kezébe, és nekiállt zenélni. Elsőre legalábbis így látszik, de nem erről van szó.

A taliándörögdi Lőtérszínpadon a Rutinműtét nevű zenekar lépett fel. Nevükből adódóan, a fiúk műtős köpenyben, a lányok pedig nővérköpenyben álltak a színpadra. Bár lehet, hogy nagyobb sikerük lett volna, ha a lányok a lengébb típusú melltartó és tanga összeállítású nővérjelmezt választják.

A nagyvászsonyi zenekar repertoárja igen széles. A bluestől, rocktól kezdve mindenfélét játszanak, még reggie-t is. Ez a tagok előéletének és különböző stílusának köszönhető. Szerintem ez nem jó, csak annak, aki nem tudja eldönteni, milyen koncertre akar menni, vagy nincs meg az a képessége, hogy megkülönböztesse a zenei stílusokat.

Az együttes 2003 nyarán debütált három taggal. Azóta új tagok jöttek, mentek, és nagyobb hírnévre tettek szert. Az eleinte alkalmi zenekar most már egyre nagyobb rajongótáborral rendelkezik. Mind a hét ember különböző hangsze-

ren játszik, van köztük klarinét, szánkürt, trombita, dob, basszus, gitár, és különféle ritmushangszerek.

Mivel a koncertet délutánra szervezték, az éppen arra járók ültek be, megnézni a zöld köpenyben üvöltöző embereket. Két beszervezett lány szintén nővérköpenyben, a színpad előtt táncolt, hogy megalapozzák a hangulatot. De sajnos nem sokan követték őket, sem a gyerekek, sem az idősebb hallgatók. Pedig zeneileg korrekt

volt, szerintem bárhol felléphetnének. Pörgős, lehet rá táncolni, zúzni is, vagy éppen könnyes szemekkel, elérzékenyülten csak hallgatni. Bár kicsit zavaró volt, hogy minden szám után technikai gondok akadtak, és ezért félperces szüneteket tartottak az erősítés korrigálására.

Ha komoly terveik vannak a zenéléssel, akkor sok mindent elérhetnek, mert szellemesek, és mindannyiuk képzett zenész. Ha ennek a sok embernek sikerül együtt maradnia, akkor fényes jövő állhat előttük.

Ördög Zsófi

Nem számít!

# Tizenöt éve Duna

A Duna Televízió tizenötödik születésnapját a Klastromban ünnepelte Taliándörögdön. A festői szépségű Klastrom előtt felállított színpadon sorakoztak fel a Duna Televízió műsorvezetői, akiket a képernyőről már jól ismerhet mindenki, név szerint Kalocsai Andrea, Varga Edit, Farkas Bea, Asbóth József, Tóth Kriszta, és nem utolsósorban ifj. Knézy Jenő.

Az évfordulót egy ki-mit-tuddal ünnepelték, aminek résztvevői természetesen a fent említett műsorvezetők, de bárki szívesen bemutathatja, amit tud, ha van mersze. A zsűri mindenkinek értékeli a számát, nincs megadva téma, lehet vers, tánc, ének, mese, ami csak eszébe jut valakinek.

A hírességek között például akadt, akinek a nagymamája festői vénájából jutott. Azt mondta, ha előtte van egy táj, vagy egy arc, azt lefesti, kérdéses, milyen minőségben.

A Banner Géza által felinvitált műsorvezetők meséltek magukról egy kicsit, mielőtt elkezdődött a meg-

mérettetés. A munkájukról, a hobbijukról, akár a magánéletükről is csevegték. Elmesélték egyenként, hogyan kerültek a televíziózás világába, erre vágytak-e, vagy véletlenül csöppentek bele. Legtöbbször más társaságtól jöttek át a Duna Televízióhoz, és volt, aki nem is gondolt rá, hogy ezzel keresse a kenyerét. A már említett Banner Géza, a műsorvezető, színesítette és oldotta a hangulatot vicceivel. Úgy vettem észre, a közönségvevő volt rájuk, lehet, udvariasságból. Egy poénra tisztán emlékszem, és meg kell osztanom mindenkivel, aki nem hallotta, csak hogy a színvonallal tisztában legyen. „Mi történik, ha füstöl a kórház?... Fő az egészség.”

A Duna Tv színpadán – ami egyébként alkalomhoz illően ki volt csinosítva kék, a dunatv emblémájával ellátott lufikkal – egyéb programokat is szerveznek, érdemes ellátogatni a Klastromhoz. Esténként filmeket vetítenek, naponta többet, tehát mindenki találhat kedvére való műveket.

Ördög Zsófi

## Négyszögletű Kerek Erdő az óvodában

**Monostorapátiban jártam ma, ahol Lázár Ervin meséiből láthattunk egy válogatást a Waldorf Óvodában.**

Az előadást nem csak a gyerekek, de én is nagyon vártam. Gyerekkorom szép emléke ez a különös mesekönyv, és a benne lévő aranyos kis történetek. Még alsós koromban a dráma szakkörön, alacsony termetemnél fogva én kaptam meg Maminti, a Zöld Kicsit Tündér szerepét. Emlékszem, rengeteget próbáltunk az előadásra, és amikor a fellépés előtt pár perccel álltunk a színpad mögött, akkor aztán nagyon izgultam. Végül is sikeresen adtuk elő a mesét, amit a szülők könnybe lábadt szemmel és dörgő tapssal fogadtak.

Monostorapátiban is hasonló sikere lehetett Mikkamakkának, a macskának, Aromonak, a nyúlnek, Ló Szerafinnak, aki egy kék paripa, Bruckner Szigfridnek, az oroszlának, Nagy Zoárdnak, a lépkedő fenyőfának, Dömdödömnek, aki csak annyit tud mondani: „dömdödöm”, és a többieknek is.

Az óvodában a színészek és színésznők kifestett arccal, a legbohókásabb jelmezeket felöltve adták elő, hogy ismerték meg egymást e különös erdő lakói, és hogyan töltik mindennapjaikat. Maminti például megmentette Dömdödömöt, akire ráesett egy hatalmas eukaliptuszfa, amit ki akartak vágni, hogy repülő hajót építsenek. A fa szerepét egyébként egy vállalkozó szellemű

kisfiú játszotta el. Szó, ami szó, Dömdödöm és a többiek nagy bajban voltak, és ezen csak a kicsike tündér tudott segíteni. Miután kiszabadította szegényt, hálából befogadták maguk közé őt is, a Négy- szögletű Kerek Erdőbe. Persze Bruckner Szigfrid eleinte nem nézte jó szemmel a tündérke ottlétét, de aztán szépen megbarátkozott vele ő is. Ezután versenyt futottak Ló Szerafinnal, mert nagyképűnek hitték őt, de kiderült, hogy a kékség nem dicsekedett gyorsaságával, csak elmesélte.

Rengeteg történet várta a kíváncsi ovisokat, és azokat a felnőtteket is, akik legbelül még kicsit gyerekek maradtak.

Keller Zsuzsanna



## Férfi lélek, női szív



Monostorapátiban, a Waldorf Óvodában kivételesen nem a gyerekek számára szolt a „Férfi lélek, női szív” című előadás. Fiatalok és idősek számára is tanulságos volt a program; hölgyek és urak agyát tanulmányozták. Tesztekot osztogattak, hogy kiderítsék, a tudósok megállapításai valóban igazak-e. Megvizsgálták, hogy a férfi agya valóban a térlátásban, tájékozódásban jobbe, míg a nőké a beszédben. Nem sok minden derült ki a tesztekéből, az viszont tény, hogy a nők az egész agyukat, míg a férfiak csak e szervük egyik féltekéjét használják a beszédhez. Kiderült, hogy a gyengébbik nem fokozatosan adja át energiáját mások felé, a férfiak pedig egyszerre. A nő a befogadó, a férfi a teremtó, ezért is alakult ki az, hogy a Hold a nők, a Nap a férfiak szimbóluma. A Hold befogadja a Nap fényét, és Nap nélkül nem létezne élet.

Eljátszottak két szituációs gyakorlatot; az

egyikben egy feleség otthon vár a férjére, aggódik, mi van, ha nem a munka miatt késik... majd betoppan a ház ura, és mogorván levágja magát a székre. Nagyon gondterhelt, az asszony kérdezetgi, mi baj, a férfi nem mond semmit, de azt tudjuk, hogy valami problémája van. Addig fajul a dolog, míg a nő összecsomagol és elmegy.

A tanulság, hogy a férfiak többet időznek a gondolati síkon, nem szeretnek problémáikról beszélni, míg meg nem oldják. A nők ezzel szemben az érzelmekkel vannak elfoglalva. Íme egy ellenpélda: apuka otthon várja a nejét, aki hazaérve felháborodva meséli, hogy egy új, csinos kis munkatársa kapta meg az őt megillető jutalmat. A férfi rögtön ajánlgatni kezdte a jobbnál jobb ötleteket a probléma megoldására, holott a nő csak azt akarta, hallgassák őt végig. Ez is igazolja az előbbi állításunkat.

Szó, ami szó, a férfiak különböznek a nőktől, és a nők is a férfaktól, ez minden korban így volt, így van most is, és azt hiszem, egy tudományos vizsgálat sem fog ezen változtatni.

Keller Zsuzsanna



## A Grund vén rókái

Nemecsek, Boka, Csónakos a Pál utcai fiúk szereplői, akik meghódították a világot. Most egy kicsit másról van szó. Egy alternatív rockegyüttes van most a központban Pál Utcai Fiúk néven, akik viszont Magyarországon már szép sikert elértek. A Petőfi Csarnok rockszínpadán megtartott koncertre nagyon sok ember gyűlt össze. Nem is csoda. Igazán élvezhető zenétől volt hangos a környék.

A zenekar pályafutása során sok-sok rádióban is játszott slágert gyártott, így az is jól érezhette magát, aki nem vallja magát Pál Utcai Fiúk-rajongónak, mert ő is ráismerhetett pár zeneszámra.

A buli hatalmas volt. Itt nem voltak rosszindulatú „beszólások”, mindenki táncolt, ugrált, énekelt. Voltak, akik nem bírták a tömegben, annyira intenzíven szerették volna ropni. Ezek az emberek kimentek

a színpad melletti foci pályára, és ott csoportokban, vagy egymagukban mozgottak a zene ritmusára.

Itt lehetett érezni, hogy minden zenész nagyon képzett, és nem ma kezdtek. A rutin csak úgy süttött a fiúkról. Egy balszerencsés fordulatnál a szológitárosnak kontakthibás lett a „jack” dugója, és a technikusoknak az egyik szám kellős közepén kellett kicserélniük. Ekkor a ritmusgitáros feltalálta



magát, és a soron következő versszak éneklése helyett gitárszólóba kezdett. A probléma megoldódott, és ugyanott folytatták a zenélést, ahol abba hagyták. Fantasztikus volt.

„Elnézést, mindjárt folytatom!” – szólt a mikrofonba néha bocsánatkérő mosollyal az énekes, ugyanis olykor-olykor nem ugrott be neki egyből a következő sor. Természetesen ez egy ilyen sok albummal rendelkező együttesnél érthető is. Gondoljunk csak bele, milyen nehéz lehet egy művésznek az összes dalszöveget észben tartani. Nem lehet könnyű. A nagy hidegben sokszor kellett hangolni a gitárokat, de ez sem törte meg a lendületet. A koncertnek éjfélkor lett vége, miután még egyszer visszatapsolták a Pál Utcai Fiúkat. Előzetesben elárulták nekünk, hogy ha ügyesek lesznek, októberre készen lesz a több mint húsz számból álló következő nagylemezük.

Takács Bence

## Allegro Barbaro - muzsikás a völgyben

„Merre van a római katolikus templom?” – kérdezi egy piros autó ablakából kihajolva egy férfi. Mutatom, arra. Biztosan ő is a Muzsikás Bartók műsorára igyekszik. Gyorsan kell parkolóhelyet keresnie, hogyha helyet is szeretne magának a templomban. Ahogy közeledem a kapu felé a jegymustra után, egyre világosabbá válik előttem, hogy nemigen fogok ülőhelyet találni.

Az előadás során felcsendül Három Csík megyei népdal, vagy maga az „Allegro Barbaro” is, amelyről a koncert a nevét kapta.

A Muzsikás Bartókot a Fischer Annie-ösztöndíjas Fehér Ernő kiváló zongorajátéka teszi még élvezetesebbé a nézők számára.

Miközben a templomban sétálok, rádöbbenek, hogy mennyi fiatal kedveli a komolyzenét. A nézők többsége ugyanis fiatal egyetemista. Persze azért akadnak idősebbek is a sorok között.

Nem igazán fér a fejembe azonban, hogy ilyen koncertre miért hoznak el pici babát. Minden második percben

ugyanis a saját dallamával kezdte el „szórakoztatni” a jelenlévőket mindenki nagy öröme.

Végre abbahagyta... egy kis baba-mentes zene következik füleinknek. Sajnos nem sokáig élvezhetem, ugyanis az utolsó részt konferálják. A gyimesi gardonjáték következik.

Amint az utolsó hangok is elhallgatnak, ismét csend költözik a templomba, mint a koncert előtt. Nagyjából a tumultus is elvonult. Oda megyek az oltárhoz, ahol a zenekar kezd el pakolni.

- Köszönjük szépen, remek koncert volt! - mondom, miközben a székeket rakják arrébb. Gondolom, ez volt az oka annak, hogy rám se figyeltek...

Úgy döntöttem, nem próbálkozom tovább, lehet, hogy elfáradtak a koncert alatt.

Kifelé veszem az irányt, hátam mögött hagyva a Muzsikás Völgyet a katolikus templomban.

No azért nem annyira sokáig, augusztus 2-án

ugyanis Tömösközi László hangversenyét élvezhetjük az Amadinda ütőegyüttes közreműködésével.



## Tündérek színpadbontása

Az erdélyi Csíkszeredáról származó Tündérground egy viszonylag friss zenekar nemcsak a román, hanem a honi zenei palettán is. 2004-ben alakultak meg egy kávézó felkérésére, ahová valami dzsessz-szerű zene kellett. Ez aztán olyannyira meghozta a srácok kedvét a muzsikáláshoz, hogy egy későbbi koncertet is elvállaltak, s nem sokkal később a Sepsiszentgyörgy Napok alkalmával a „b” színpadon a Colorstar előtt játszottak. Az igazi áttörést ez a koncert hozta meg, zenéjük üde hangzása mindenhol kedvező fogadtatásra lelt, ezt támasztják alá a rövid idő alatt elért sikerek is.

Az öcsi Kőfejtő, sokadszorra írom már, valóban gyönyörű helyszín az underground muzsikák számára, jól érzi magát benne alternatív és konzervatív, viszonylagos olcsóság jellemzi a felesleges víztől mentes sör árát, az emberek feneke alá a támogató jóvoltából párnákat osztanak, a fellépők névsorával sem lehet gond, mégis hiányzott eddig majd minden koncertről a zenét őserővel alátámasztó



cselekvés: a tánc. Ahogy mondjuk a taliándörögdi Lőtér színpad majd összedől minden buli alkalmával a táncolók trappolásától, ezzel szemben a Kőfejtő fedett színterét nem sok minden veszélyeztette. Ennek vége immáron, mivel a Tündérground tagjai rendszeresen mozgatták a táncolók végtagjait. Az olykor drum'n'base alapokra épülő zene szempillantás alatt vált át kemény rifekből álló metálmuzsikává, a torzított gitár alatt kalapácsként üt és zakatol a kétlábgép, majd pár pillanattal később, teljesen váratlanul érve ismét, a reggae stílusjegyeit magán hordozó rész következik. Ez teljes mértékben jellemzi a Tündérground zenéjét, ezért most nem is akarok feleslegesen további stílusnevekkel dobálózni.

Egy biztos: unatkozni senki nem fog koncertjükön, a változatosság garantált, csak győzze az ember kapkodni a fejét, lábát, micsoda zenei kavalkádba csempent bele.

CZÉGÁNY PÁL





# A Nő

**Szerelmes vagyok Palya Beába! Ő a mi magyar dívánk. Ahogy mezítláb fellép az öcsi Kőfejtő színpadára, úgy érzem, a közönség egyszerre dobban. Az első sor már a színpad lábánál ül, mindenki minél közelebb akar kerülni hozzá.**

Felcsendül az első szám, gyönyörűen, népdalosan hajlítva az énekesnő az észosztó nagy szájhósról énekel. Ne szóljon az, akinek nincs mit! Stílusos kezdés, hiszen neki, akármilyen fiatal is, kétségtelenül van mit átadnia nekünk. Egész lényéből harmónia, bölcsesség árad. Látszik, kiforrott, érett személyiség, aki szép, finom nőiességbe burkolja ősi erejét. A következőkben boldogságfilozófiájáról énekel, azt hiszem, vagy csak remélem, hogy megértem, átérzem, miről is szól. Egyre csak mosolyog, sőt a szám végén hangosan nevet, valamit elrontottak a zenészekkel. Nem mintha a Quintett bármit is el tudna rontani, Lukács Miklós cimbalmos, Szokolay Dongó Balázs fúvós, Novák Csaba bőgős és Dész András ütős mind a jazz, a népzene mesterei, a harmónia tökéletes köztük, Bea behunyt

szemmel élvezzi szólóikat. A következő számban már franciául énekel, akár egy kis cigány Edith Piaf, a végére a kanna is beszáll... dibi-daba. Mivel egyre sikeresebb külföldön, megértem, nem elég magyarul énekelni. Mégis megnyugszik a lelkem, mikor még egy angol nyelvű kitérő után (sajnos a kiejtés nem az igazi - egyetlen hiba tökéletességében -, amittől még emberibb) visszatér egy magyar népdallal. Hajlításai még a rossz hangosítás ellenére is szépen csengenek. Lágy, egyedi mozgása vizuálisan is magával ragad. Még a hastáncos bohóckodás is belefér a végén, épp az édesanyjának küldött számban. De sajnos már vége is, hamar elszállt az együtt töltött idő. Szeretnénk még egy kicsit vele lenni, be is nézünk hozzá a backstage-be, de sietnie kell, nincs több idő, egy gyors puszi, köszönet a koncertért, egy-két fotó és vége. Talán majd máskor összejön az interjú is, addig marad a CD, de sajnos az csak a mosolya nélkül.

Nagy Klaudia



# Makám-koncert

„Az 1984-ban alapított Makám Európa egyik legtöbb képzelőerővel megáldott, népi zamatú zenei együttese” - (írja Ken Hunt - fRoots magazin, Egyesült Királyság). A zenekar a pulai bárkakertben, szerdán egy tőle megszokott jó hangulatú, pattogós koncertet adott.

A késői, 11 órai időpont ellenére (a Völgyben éjfél után általában minden zárva van, már sehol nem mérnek ki italt, a programok is befejeződtek jobbára) hatalmas tömeg gyűlt össze. Sajnos az előző beszélgetés után kint hagyott padokra kényelmesen ráültek a színpad előtti területen, az esetleges táncparketten. Így aztán nem nagyon volt lehetőség rogni. De páran nem bírtak magukkal, és táncrea perdültek hátul a sötétben, ahol volt hely (vagy csak az italmérő pult közelsége vonzotta őket).

A dalok nagy részben a régi lemezekről származtak. Az Ákom Bákóm című, főleg gyerekeknek készült lemezükről nem nagyon játszottak, hiszen a csemeték ilyenkor már elvileg nagyban alszanak. De azért láttam egy-két szaladgáló csöppséget a színpad körül. Azt hiszem, egy délutáni programra is legalább ennyien eljöttek volna, csak más korosztályból. A Makám attól különleges, hogy egy zenei stílusba sűríti a rock, a jazz, a kortárs zene és a magyar népdalok etnikus hangzását.



A hangszerek sokszínűsége is igazolja ezt. A dobok és az ütőhangszerek mögött áll Pödör Bálint, a furulyát és a klarinétot fújja plusz a Völgyet keresztüléneklő Thurnay Balázs, a többiek: Krulik Zoltán – gitár, ének; Bognár Szilvia - ének, fuvola; Krulik Eszter – ének, hegedű és Kovács Zoltán – bőgő, ének.

Ha valaki azt fogja mondani december közepén, hogy Művészetek Völgye, nekem akkor a sörön kívül ez a koncert fog legelőször eszembe jutni. Az ilyen zenekarok adják meg a fesztivál hangulatát. Ilyenre mondják azt, hogy egy koncert Kapolcson. Igazi völgyzene.

Deák Kristóf

## Bárkakert - Beszélgetés

### Tóth Kriszta novellaíróval

Háy János már évek óta vezeti a Bárkakert beszélgetéseit. Már sok neves író-töltőt, irodalmi személyiséget faggatott ki, így például Szabó Magdát (talvány hatalmas sikert aratott ez a műsor). Tóth Kriszta is különlegesség, életében történt már egy-két furcsa dolog. Főleg ezekről szolt a kis délutáni „dumaparty” - ahogy Tóth Kriszta is hívja.

A műsor előtt leültek a kulisszák mögé és megbeszélték nagyjából, hogy Háy milyen kérdéseket fog feltenni, és mik azok az általánosságok, amiket Kriszta után. A nem kedvelt kérdések fedték a megírtak 90%-át. Így aztán már egyből jól kezdő-



dött, Háy János egy picit, igaz, bajban volt, de megoldotta. Így is egy elég tartalmas műsor kerekedett ki belőle.

Tóth Kriszta már gyerekkorában is egy picit más volt. Az iskolában sosem játszott a többiekkel, mindig csak szemlélő volt. Neki ez így volt szép. Amint beszállt, eltűnt a varázsa, valahogy túl erőltetett lett a dolog, nem érezte jól magát. Hogy illusztrálja, elmesélt egy vicces történetet.



Valamelyik 8. osztályos kiránduláson egy dombhoz értek, aminek az aljában szalmakazlak voltak. Persze mindenki legurult és bele a szalmakazalba. Eközben a kis, kamaszodó Kriszta csak a háttérben ült és onnan röhögött. Aztán egy fél óra után mégis rávette magát. Ahogy elkezdett szép lassan lefelé gurulni, nem nagyon tudta koordinálni magát. És sajnos a közeli tanyáról elengedett tehének pottyantása szembekerült vele. Nem is egy, hanem három. Szegény a pórul járása után még kevésbé vett részt közös programokban.

Az író úgy vallja, hogy van pár nagyon alaptörténet az életben. És az összes történet ezekből lesz. Csak a kiszínezés mindig más. Az emberek azt hiszik, nekik nagyon különleges történetük van, de ha lebontjuk, akkor mindegyikből egy nagyon csupas, nagyon alaptörténet fog kivilágosodni. Ez a novellaírás lényege, legalábbis Tóth Kriszta szerint.

Deák Kristóf

# IMPRESSZUM

A photograph of an outdoor event, possibly a festival or a public art installation. In the foreground, a purple metal structure with a large, curved, silver-colored pipe is visible. In the background, several people are walking on a paved path. A man in a white t-shirt and white pants is walking towards the right. A woman with long red hair and a man in a black cap and red bag are walking away from the camera. There are other people and structures in the background, including a red metal structure and a blue structure. The sky is blue with some clouds.

## Főszerkesztők:

Papp László

Ress Tünde

Szabados Péter

## Korrektor:

Szilvássy György Péter

## Képszerkesztő:

Klacsán Margó

## A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge

Czégány Pál

Deák Kristóf

Jack János

Kárpáti Viktória

Keller Zsuzsanna

Kiss Katalin

Kovács Janka

Márkus Veronika

Nagy Klaudia

Nagyfi Tamás

Nyíri Beáta

Ördög Zsófia

Pánczél Klaudia

Pintér Edina

Porcsalmy Anna

Rapali Vivien

Takács Bence